

jutdas, töötasime üheskoos minikule. Teel magusat sau wētes leidsin igal silmapilgul mõnda awalikult t'ama, mis Jürile kütuseks töösis. Tema jutustas mulle kadunut Else õnnetumat elokäiki, mis alamal lühidest lugejale tahab rääkida, südamest soorides, et nooremad tütarlapsed sellest endale õpetust wõtaksid.

„Kerge meel ja uhlus ühelt poolt,” — ütles Jüri — „mõnda kui õpetuse puudus ja laidowäärt eenkuju teiselt poolt, olid wiletsa Else noore põlwe suuremad waenlased; ja tema elolaewal ei olnud mere peal täürimeest, kes laeva wee alla peidetud kaljorungastest läbi oleks wõinud wia. Jumalast jumeda näoga loodut piigale oli paljo lingo paelo teele pandud, kuhu jalga talistades komistas ja seda enne tähele ei pannud, tunni põdesa al warjoline mado teda oli näpistanud. Harimata jäänud meel ja süda ei oöfanud edewa ihaldusele tökeid ette panna. Emast ei olnud tütarlapsele mite wähemalt kasu, waid ema elo saatise temale kahju. Wanamoor oli noorel põlwel ise liiderliko pidu armastanud ja laulatut mehetaga enesele tütre körjanud. Mõne aasta iljemine kosis teda Räpaski Siim, kes juba sel aal kuulus joodif ja prassija oli, ja pika lüüntega teiste oma püüdis. Else ema lootis naise tanust endise elule kattet ja tulevatele patudele warjajat; fest kaa abielus ei raatsind tema oma õpitut ammetit maha jäta, ja tegi Siimo litši-lipukandjaks. Neljast abi-elopõlves sündinud, Siimo nime reale ristitud las-

test ei jäänud enam kui üks ainuke poeg, Mihkel, elusse; teised surivad juba ema piimal. Agara peaga terasest tütrest, meie Elsest, ehk oleks targemal kasvatamisel üks auus inimene wõinud saada, aga Räpaski Triinul ei olnud seda mõistust ega tahtmist. Tema läks aegamööda mehega joodikult ja laisaks. Elsest lubas ta kena linna-neitsi kasvatada, kes teda wanamehega wanal eal pidi toihma. „Ega närbast peenikesest loomast talotütrokat ial wõi saada!” ütles wanamoor, ja lastis tütarlapse wedeldes üleskašwoda, et mite suha-warrast näpu wahele ei annud. Raheteistkümne aastane Els anti mõisa, esitels junkroemandale lapse-hoidjaks, sealst sai paari aasta pärast toatlüdrufuks ja wiumaks — kui ta kiriko õpetusel juba oli käinud — wüs ema teda linna ühe tutawa salsa juure teenima.

Linn on maalt tulnud elotarhuseta tütarlapsel otse kui fulli pesa kanapoeale; siin on kiussajaid iga nurga peal, nii hästi uhkeid isandaid kui petisi noori herrastid. Siisti seisib Els paar aastat kiussajate wästo ja jää tarfst inimeseks, fest et ilmasüüta noorusel warjo-ingel körwas kõnnib, kes teda nägemata warjab. Aga kui oled sõrmeotsake se waenlase läte annud, siis põgeneb ingel sinust ja waenlane wõtab sino üle wõdimust. Els halas natuke saksa keelt tõnlama, mis kui tell külmetand maad mööda läis, aga uhluse kurat töösis wõbera keele õpimisega tema südameisse. Gi fölbanud enam maavärki riided,